

En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij zullen geloven, opdat zij allen één zullen zijn. (Johannes 17:20-21a)

Het is de Hogepriester Die hier bidt. Niet zomaar een Hogepriester, maar een van God gegeven Hogepriester. Ja, het is Zelfs de Hogepriester Die één is met Zijn Vader. Het is de Zoon, Jezus Christus. Hij staat hier biddend in voor de Zijnen. In onze plaats. Plaatsvervangend bidt Hij. De Heilige Geest wil het ons laten horen. We mogen even meeluisteren met Jezus' gebed.

Bijzonder is het Hem te horen bidden. Want hoe vaak hoor je iemand bidden? Bidden wij ook hardop, als we als de 'priester' van het gezin voorgaan aan tafel? Mag uw man of vrouw meeluisteren als u tot de Vader spreekt? En mogen uw kinderen meeluisteren? Al zo vaak is het tot zegen geweest voor degenen die stilletjes meebidden als je iemand hoort spreken tot de levende God. Soms is het zelfs zo indrukwekkend dat je het je leven lang niet meer vergeet. Wat kan er een Godsvertrouwen uit een gebed spreken. Laten we dat koesteren met elkaar. Niet alleen onze verborgen en stille gebeden, maar ook onze gebeden die we hardop bidden. Jezus is het immers Zelf geweest Die ons daarin voorgaat. Ook zo vervangt Hij even onze plaats. Gaat Hij ons voor in hoe wij bidden moeten. De discipelen vroegen het Jezus: Leer ons toch bidden! De beste manier om het te leren, is door Jezus ook hierin te volgen. Het is de eeuwige Hogepriester Die in onze plaats woorden richt tot Zijn Vader. Wat is dat een genade dat Hij ons niet in de kou laat staan. Om het zelf uit te zoeken. Nee, Hij leert het ons ook echt. Zo is Hij, Hij wil altijd geven als Hij ons iets gebiedt. Bid! Zo drukte de Meester ons op het hart. En Hij laat ons vervolgens niet aan ons lot over. Nee, Hij gaat ons erin voor.

Als de Heere Jezus hardop bidt, dan horen we niet alleen dát Hij bidt. We horen ook wát Hij bidt. Hij bidt niet alleen voor *dezen*. Zijn gebed was in eerste instantie voorbede voor Zijn discipelen. Christus ging deze wereld verlaten, dat wist Hij. Waar de discipelen altijd als een kring rondom Jezus hadden geleefd en geloofd, zal de Heiland Zich aan hun zicht gaan onttrekken. En hoe zal het hun vergaan zonder de nabije aanwezigheid van Hemzelf? Zijn afscheid betekent een gebed voor degenen die Hij moet achterlaten. Wat is dat herkenbaar. Als je geliefden moet achterlaten, als je afscheid moet nemen van mensen die je dierbaar zijn. Dan is het gebed het middel bij uitstek. Een afscheidsgedebd.

En toch bidt Jezus niet alleen voor degenen van wie Hij afscheid moet nemen. Dat maakt dit gebed zo diep. De horizon van Jezus' afscheidsgedebd breidt zich verder uit. Hij bidt ook voor alle mensen die nog *in Mij zullen geloven*. Jezus bidt voor heel Zijn Kerk op aarde. Wat reikt dit gebed ver. Het reikt tot op de Veluwe. Het reikt tot in de 21e eeuw. Het reikt tot in juli 2024. In Jezus' hogepriesterlijk gebed staat Hij in voor de kerk van alle eeuwen en plaatsen. Na Jezus is er geen hogepriester meer geweest die Hem nog moest opvolgen. De schrijver van de Hebreeënbrieff roemt Hem als de eeuwige Hogepriester. Jezus bidt voor héél Zijn gemeente. De kerk is allereerst en allerméest niet onze zorg. 'Als dat zo zou zijn, dan had de kerk al niet meer bestaan' – zo hoorde ik laatst iemand zeggen. Nee, de gemeente is van Christus. Ze is *kuriake*, dat wil zeggen, van de *kurios*: van de Heere. Dat mag ontspanning geven. Het is niet onze grootste zorg, maar wel die van Hem. Hij heeft gebeden als eeuwige Hogepriester voor de ene, heilige, algemene, christelijke kerk.

De *ene* kerk. We belijden het in iedere avonddienst met de woorden van de Twaalf Artikelen. Ik geloof één kerk. Niet zomaar 'een' kerk, maar *één* kerk. Vanzelfsprekend is het allermínst, zo blijkt wel uit het gebed van Jezus. Want waarom zou Hij er anders om hebben gebeden, *opdat zij allen één zijn*? Op verschillende plekken in Johannes' evangelie lezen we over deze gemeenschap van de heiligen. Over hun eensgezindheid, hun samenzijn, hun saamhorigheid, hun eenheid. Maar het méest lezen we nog wel over deze eenheid in Jezus' gebed als Hogepriester. Het gaat Hem aan Zijn hart. Gaat het u ook aan het hart? Dat Jezus' lichaam verscheurd is? Hoe nodig is dan Zijn gebed! Want er is er ook maar Eén Die kan verzamelen. Dat is Hij, de goede Herder. Het volk Israël was gescheiden, het leefde in een rijk van tien en twee stammen. Op punten in de geschiedenis had het zelfs iets van een broedertwíst. Wat is de komst van de Messias daarom van groot belang geweest. Hosea profeteert: *Dan zullen de Judeeërs bijeengebracht worden samen met de Israëlieten. Zij zullen voor zich één Hoofd aanstellen* (Hosea 1:11). En nu horen we Jezus biddend deze belofte vervullen: *opdat zij allen één zijn*.

Hoe zal God zorgen voor deze eenwording? Dat kan alleen door een band die er is in Christus. Eenheid is geen leeg begrip, of een lege toestand. Eenheid is juist gevuld, en vol van geloof in de ene Naam die gegeven is waardoor wij zalig moeten worden. Wat ons aan elkaar moet binden is het geloof in Hem. Wat ons aan elkaar moet binden is het gebed dat Jezus heeft gebeden als Hogepriester. Dat is een streep door alle kerkelijke en geestelijke hoogmoed. En het is een onderstreping van Christus' verzamelende genade. Zo zingen we het biddend uit met Psalm 80: *Getrouwe Herder, breng ons weer; Verlos ons, toon ons 't lieflijk licht; van Uw vertroostend aangezicht.*

Ds. A. van der Werf